

[Hjortlund Christensen.]

at det skal forsøge at få sine indkøb placeret sammen med afskrivningsprocedurens største fordele, og det er absolut ikke erhvervsfremmende. Derfor vil vi gerne stemme for dette lovforslag, altså for tilbageførsel til pro anno afskrivninger.

Lovforslag nr. L 226 drejer sig om en forhøjelse af anskaffelsesprisen ved fuld afskrivning af driftsmidler fra 1.200 til 1.800 kr. Det er en justering, vi fuldt ud kan gå ind for. Skulle man følge pristallet, skulle beløbet nok have været noget højere.

Vi har endnu et forslag fra triumviratet, nemlig det om konjunkturudligningsfonds. Det lovforslag har to formål: 1) opsparring og 2) skattefordele. Hvis lovforslaget havde en opsparringstendens, kunne vi acceptere det, men den er meget tvivlsom. Derfor er det skattefordelene, der er det indlysende formål, og det vil vi absolut stemme imod, fordi det har slagside og kun vil blive brugt til fordel for dem, der har mulighed for at henlægge sådanne beløb.

Til slut vil jeg gerne sige, at hele det lov-raseri og lovræs omkring afskrivningsproblematikken bør finde et fast leje. Man politiserer jo afskrivningerne fra særlige kredse her i vort samfund, og jeg synes, at dette høje ting burde have respekt for en ganske almindelig maskinnedslidning, således at man kunne få det ud af det politiske liv og den politiske agitation.

Waldorff (VS):

Nu ser det jo ikke ud til, at salen har lyst til at høre på de store udfoldelser, men jeg vil nu godt sige noget principielt alligevel om de ting, vi behandler her, altså hovedsagelig de borgerlige partiers erhvervsstøtteforslag, fordi disse forslag faktisk meget godt viser, hvad en borgerlig krisepolitik går ud på.

Nøgleordet i denne krisepolitik er skattebegunstigelser. I de borgerliges egen selvforståelse skal disse skattebegunstigelser bruges til at fremme investeringer, og de skal øge konkurrencemulighederne ud fra en filosofi om, at hvis profitmulighederne bliver bedre, vil man være i stand til at konkurrere med de priser, som de holder sig i udlandet. En del af forslagene retter sig imod at fremme investeringslysten, som påstås at være, og som i øvrigt er, svigtende i erhvervslivet; det drejer sig om forslaget om permanent investeringsfradrag for

maskiner og andre driftsmidler på 10 pct., det drejer sig om forhøjelsen af grænsen for fuldstændig afskrivning af driftsmidler, og der er vist flere andre ting med i den omgang.

Så er der andre forslag, som mere direkte sigter på at øge profitterne, f. eks. forslaget om tilbageførsel af underskud i aktieselskaber, om konjunkturudligningsfonds og i vid udstrækning også forslaget om, at man nu kan afskrive 10 pct. på sine nyerehvervede bygninger.

I forslagene, altså både de investeringsfremmende og de mere direkte profitstøtteforslag, er der ikke tale om nogen egentlig sortering af støtten, men der vil nok alligevel med disse forslag blive tale om, at de større virksomheder får mere gavn af de forbedrede afskrivningsregler end de mindre virksomheder.

Der skal imidlertid helst være noget til dem alle sammen, og for at alle kan føle sig dækket ind, vil man samtidig med erhvervsstøtteforslagene indføre nogle fuldstændig himmelråbende forbedringer for parcelhusejere. Ikke bare skal man kunne afskrive reparationer og vedligeholdelse langt ud over, hvad man har kunnet hidtil, det skal også være muligt at trække udgifter fra, som i virkeligheden tjener sig selv ind flere gange, nemlig ved, at man kan afskrive forbedringer, som sparer energi. Man indvender, at der også er arbejdere, som bor i deres eget hus. Ikke desto mindre vil netop med sådan et forslag fordelen for store indtægter være næsten dobbelt så stor som for små indtægter. Generelt er det i øvrigt sådan, at den støtte, som gives i form af et nedslag i den skattepligtige indtægt, også er den mest asociale støtte. Det er gennemført så konsekvent i de borgerlige forslag, som vi behandler her, at man kun kan se den asociale virkning som en helt bevidst bestræbelse hos de borgerlige partier.

Hvis man skal skære igennem den moralske forargelse, som ellers nok kan være på sin plads, hvad er så egentlig målet for den slags forslag her? Målet er, at man ved hjælp af statsmagten ændrer fordelingen imellem klasserne; man mindsker arbejderklassens andel, og man øger profitterne. Det er i det store og hele også socialdemokratiets mål med krisepolitikken, men til forskel fra socialdemokratiet vil de borgerlige undgå, at staten kommer til at optræde bare en lille smule styrende og regulerende i den interne fordeling blandt kapitalisterne. Det betyder i princippet, at de borgerlige vil lade krisen få frit løb, at konkurrencen